

Патриаршеско посещение в софийското село Пролеша

На 4 октомври Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил отслужи божествена Литургия в храма „Св. вмчк Георги“, с. Пролеша.

В съслужение бяха свещеник Стефан Игнатов – председател на църковното настоятелство при храма, столично свещенство и дякон Кръстан Койчев.

Песнопенията на утрента бяха изпълнени от семинаристи от Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, а светата Литургия огласи детско-юношеският хор „Свети Серафим Софийски“ с диригент г-жа Анелия Кочева.

За благословение на вярващите пред задамвонната молитва бе осветено коливо, а след края на светата Литургия в двора на храма бе извършен водосвет.

В своето слово върху литургийното евангелско четиво, повествуващо

излекуването на разслабения в Капернаум (Марк 2:1-12), Негово Светейшество обръна внимание на покаянието и участието в църковните Тайнства като път за постигане смисъла на християнския живот – единението с Бога:

„Когато на човек се наложи да разплете даден възел, вижда колко е трудно това, особено когато нишките са тънки и не е лесно да се проследят – по подобен начин душата е свързана от духовната повреда, с която се раждаме, и от греховете, които вършим в своя живот. Тъкмо човек се освободи от даден грях, изповядвайки го, и в следващия момент отново съгреша – осъди някого, излъже или открадне, после се прикрива – така възелът се заплита и душата все по-трудно намира сили да се обърне към Бога. Когато греховете ни притискат, съвестта ни изобличава, но сърцето стои вкаменяло, тогава душата е толкова обезсилена, че не намира сили да се замисли за Бога, за своето състояние, за своето спасение.

Господ затова дойде – за да ни дарува прошка на греховете. Когато Господ изпращаше апостолите на проповед, им каза: тъй трябваше Христос да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден, и да бъде проповядвано в Негово име покаяние и прощение на греховете у всички народи, начевайки от Иерусалим (Лука 24:46-47). И също им каза: На които простите греховете, там ще се простят; на които задържите, ще се задържат (Иоан 20:23), чрез което установи великото тайнство на Изповедта. Когато осъзнаем своите грехове и тежестта им, и че именно те са истинската причина за отдалечаването ни от Бога и за окаменяването на сърцето, за влиянието на страстите върху нас, и с вяра дойдем при Бога в тайнството Изповед, изповядвайки пред свещеника своите грехове, Господ ни развързва и освобождава от тях. Всеки православен християнин, който води духовен живот и прибягва редовно към тайнството на Изповедта, може да засвидетелства как след това душата е окрилена, как човек диша свободно и усеща лекота, Божията милост, която разрушава притискащите го връзки на греха“.

„Няма грях, който Бог не може да прости. Бог е бездна от милосърдие. Когато преодолеем лъжливия срам, страха да отидем и кажем гласно пред свещеника своите грехове, чрез който страх дяволът ни отдалечава от това спасително лекарство на светата Православна църква, тогава Господ ни освобождава от възела, в който греховете са свързали нашата душа и ѝ пречат нормално да живее и се радва на живота. След изповедта, душата вкухва не само лекота, но и Божията благодат, защото смисълът на

покаянието е възстановяването на общението ни с Бога. Господ очаква нашето обръщане, за да ни приеме в Своите обятия.

Западното латинско богословие разглежда прошката на греховете чисто в юридически смисъл, докато в православното богословие тайнството на Изповедта е изключително важно. В него човек не просто механично изброява своите грехове, но при желание човек да се поправи Божията благодат подновява неговото сърце и душата му започва да разбира какво означават думите: ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни (Йоан 8:32)“.

„Всеки грях – лъжа, завист, омраза, осъждане, користолюбие е неправда, нарушение на Божията правда. Когато постъпваме така, душата ни се обвързва с неправдата. Възелът на греха може да е толкова силно оплетен, че по човешки да се чудим дали Бог ще ни прости, мислим „Бог сигурно не иска да ни погледне, Бог се гнуса от нас, за нас няма спасение“ – дяволът навява всички тези мисли в ума на човека, с което именно иска да го отдалечи от тайнството на Изповедта.

Както разслабеният не беше в състояние сам да премине през тълпата, а го носеха неговите приятели – така умът ни да бъде като един от тях и да кажем: „Господ е дошъл, за да ни прости греховете, да не оставям моята парализирана душа да стои в това бедствено състояние, но да взема твърдо решение да изповядам това, което ме отдалечава от Бога, което тормози съвестта, това, което притиска сърцето“. Когато Господ види нашата вяра и желание да се освободим от греховете, когато види надеждата ни на Неговата милост, тогава ще се изпълнят думите Му: който дохожда при Мене, няма да го изпъдя въвн (Йоан 6:37). Верни са Господните слова: искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори (Мат: 7:7).

Свети апостол Петър попитал Христос: Господи, колко пъти да прощавам на брата си, кога съгрешава против мене? До седем пъти ли? Иисус му отговаря: не ти казвам до седем, а до седемдесет пъти по седем (Мат. 18:21-22). Защото Господ знае, че от връзките на греховете, които притискат душата, тя е омаломощена. В следващия момент поради навика, поради слабостта, поради склонността ни да грешим, често се свързваме със същите грехове. Затова ни е дал тази възможност: седемдесет пъти по седем, т.е. колкото пъти осъзнаем, че бъркаме, да прибегнем към Бога. Светите отци също потвърждават, че колкото и пъти човек да падне, трябва да се изправи, защото по този начин душата се учи да укрепва в благодатта. Господ дава

сили на човека да не се поддава на греховната склонност, но душата му да се утвърждава в добродетелния живот и така постепенно да се очисти сърцето. Когато Господ види, че душата е готова, Божията благодат изпълня душата и тялото на човека. В това се състои смисълът на нашия живот – единението ни с Бога. Не може да има единение с Бога, ако таим в себе си неправда, ако таим в себе си грехове“.

„Мнозина разсъждават: „Защо трябва да ходя на църква? Бог е навсякъде, Той е в моето сърце, навсякъде мога да се помоля“. Дяволът по този елементарен начин излъгва човеците. Ако Бог е в твоето сърце – покажи го на дело чрез живот по вярата. Тези, които разсъждават „няма нужда да ходя на църква, вкъщи мога да се помоля, да запаля свещичка“, колко пъти на ден се сещат за Бога, колко време прекарват в молитва? А свети апостол Павел казва: непрестанно се молете (I Сол. 5:17). Светиите, които са очистили сърцата си, и на сън помнят Бога и се молят, както свети цар Давид говори в псалмите: Ти изпита сърцето ми, споходи ме нощем, изкуси ме и нищо не намери (Пс. 16:3).

Мнозина човеци от протестантските деноминации имат искрен стремеж към Бога, но поради незнанието, поради това, че тяхната деноминация не признава тайнството Изповед, тайнството свето Причастие и нямат доверието да направят това, което Господ Иисус Христос ни е казал – ясни са думите Му в Евангелието – Приемете Духа Светаго. На които простите греховете, там ще се простят; на които задържите, ще се задържат (Йоан 20:22-23) – да се изповядат и след това с очистена съвест да пристъпят към светото Причастие, като приемат в себе си Тялото и Кръвта Христови, за да може да се осъществи това, за което Господ дойде – да живее в нас, според Неговото обещание: ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим (Йоан 14:23)“.

В израз на благодарност за посещението на Негово Светейшество и отслужването на светата Литургия, отец Стефан поднесе на патриарх Даниил скромен подарък. След богослужбата за присъстващите бе предложена трапеза.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Весела Игнатова

bg-patriarshia.bg